

Mike Resnick

ATGIMĘS NAŠLIADIRBYS

Mokslinis fantastinis romanas ir apysaka

Garsiausias Galaktikos galvų medžiotojas Džefersonas Naithaukas serga eplazija, nepagydoma odos liga, todėl miega užšaldytas Giliuoju Miegu. Tačiau tokių žmonių paklausa Galaktikoje visada didelė. Nes nuolat atsiranda darbelio, kurį gali padaryti tik Džefersonas Naithaukas, Našliadirbys. Šį kartą užduotis itin pavojinga, todėl sukuriamas patyręs 38-ių metų jo klonas...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

287 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Mike Resnick - WIDOWMAKER REBORN

New York, Bantam books, 1997

Copyright © by Mike Resnick, 1997

Cover art copyright © by Stephen Youll, 1999

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2003

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Turiny

Mike Resnick

ATGIMĘS NAŠLIADIRBYS

Robert Reed

GARBĖS SVEČIAS

Mike Resnick

ATGIMĘS NAŠLIADIRBYS

Prologas

Mažame, blausiai apšviestame kambaryje, per mylią nuo Deloruso VIII, Galaktikoje dryksančios žmonių Oligarchijos sostinės, paviršiaus, Džefersonas Naithaukas vėl atmerkė akis.

- Labas vakaras, misteri Naithaukai, - pasisveikino liesas vyriškis su balta tunika. - Kaip jaučiatės?

Naithaukas greit susiorientavo ir suprato gulįs ant ilgo siauro stalo bei žvelgiąs į lubas. Jis atsargiai pakėlė ranką, sugniaužė kumštį, atgniaužė, sugniaužė vėl.

- Neblogai. - Jo balse suskambo nuostaba.

Džefersonas kilstelėjo delną link veido ir ilgai jį apžiūrinėjo, tarsi kokį pirmąsyk regimą ateivišką daiktą.

- Normali ranka, - galiausiai diagnozavo jis.

- Visiškai teisingai.

- Vadinas, mane išgydė?

- Ir taip, ir ne, - atsakė baltai vilkįs vyriškis. -

Tiesą sakant, padėtis kebloka.

Naithaukas permetė kojas per stalo kraštą, lėtai, atsargiai atsisėdo.

- Taip, jaučiuosi visai neblogai. Kiek suprantu, klonas užduotį atliko.

- Jūs užbėgate įvykiams už akių, misterai Naithaukai, - pasigirdo kitas balsas.

Naithaukas pasigrėžė ir išvydo tvirtą barzdotą vidutinio amžiaus vyriškį, apsitaisiusį pilkai.

- Kas jūs?

- Markas Dinisenas, vyresnysis juridinės firmos "Habsas, Vilkinsonas, Reitas ir Himinesas" partneris. - Vyriškis nusišypsojo. - Aš jūsų advokatas.

- Teisingai. - Naithaukas lėtai linktelėjo. - Pažadindęs mane praėjusį kartą sakėte, kad Reitas jau miręs.

- Jis mirė kone prieš aštuoniasdešimt metų, - atsakė Dinisenas. - Jo proanūkis dar visai neseniai dirbo mūsų firmoje, bet prieš ketvertą metų išėjo į pensiją.

- Suprantu, - linktelėjo Džefersonas. - Jūs - mano advokatas. - Jis atsisuko į baltai vilkintį vyriškį.
- O jūs, iš visko sprendžiant, mano gydytojas?

- Vaizdžiai tariant, - pasigirdo atsakymas. - Mano pavardė Eganas. Džilbertas Eganas.

- Regis, jus jau mačiau.

- Maždaug prieš porą metų.

- Tai kurie gi nūnai metai... penki tūkstančiai šimtas treti?

- Penki tūkstančiai šimtas treti galaktinės eros metai, - patvirtino Eganas.

- Tatai reiškia, jog per dvejus pastaruosius metus jūs suradote eplazijos gydymo būdą?

- Ne, misteri Naithaukai, - papurtė galvą Eganas. - Kad ir kaip būtų gaila, nesuradome.

Naithaukas suraukė antakius - atsakymas priverė jį susimąstyti. Jis pirštų galais palytėjo veido odą.

- Betgi mane išgydė! Oda švari, glotni.

- Jūsų neišgydė, - švelniai atsakė Eganas. - Iš tiesų jums ankstyvoji ligos stadija. Dar metus eplazija niekaip nepasireikš.

- Ką gi jūs paistote? Pažvelkit į mane! Iš ligos nebeliko nė pėdsako!

- Galbūt jums metas dirštelti į save? - Eganas ištiesė jam veidrodį.

Naithaukas įsižiūrėjo į savo simpatišką, jokių opų nesuvarpytą veidą.

- Kas dedasi? Atrodau trisdešimt penkerių.

- Mūsų vertinimu, jums trisdešimt aštuoneri, - patikslino Eganas.

- Kažkokia nesąmonė! Kai prieš šimtą metų atsiguliau į jūsų kliniką, man buvo per šešiasdešimt!

- Nusiraminkite, misteriai Naithaukai.

- Tai jūs nusiraminkite. - Naithauko balsas suskambo taip atšiauriai, jog abu vyriškiai pasitraukė ataturpsti. - Noriu žinoti, kas dedasi, ir tučtuojau.

- Be abejo, misteriai Naithaukai. - Eganas pergalejo save ir vėl prisiartino prie stalo. - Jums įšvirkštė trankvilizatorių, kad sušvelnintų šoką. Juk galėjo nutikti...

Ranka žaibo greičiu stvėrė Eganą už atlapų,

trūktelėjo artyn.

- Ypatingos ramybės nejaučiu, misteriai Eganai, - šaltai iškošė Naithaukas. - O dabar kalbėkite.

- Daktare Eganai, - pataisė Džefersoną gydytojas, išsivaduodamas iš gniaužtų ir baugiai žvelgdamas į savo pacientą. - Matote, prieš dvi dienas mąščiau, ką gi jums pasakysiu... o dabar net nežinau, nuo ko pradėti.

Naithaukas susierzino.

- Kodėl gi jums nepradėjus nuo pradžių?

- Gerai. Iš archyvinės medžiagos žinoma, jog Džefersonas Naithaukas, pagarsėjęs Našliadirbio pravarde, susirgo eplazija ir 4994 galaktinės eros metais savanoriškai pasinėrė į Gilujį Miegą. Įsakė jo nežadinti, kol nebus rastas ligos gydymo būdas.

- Tarp kita ko, aš čia. Liaukitės kalbėjęs apie mane, kaip apie trečią asmenį.

- Prašau, leiskite man užbaigti. Mes nė nemėnė nepaisyti Džefersono Naithauko nurodymų, tačiau prieš dvejus metus prasidėjo finansinė krizė. Dėl infliacinės Deloruso VIII ekonomikos spira-

lės išaugo gyvybinės Naithauko kūno veiklos palaikymo išlaidos, jų nebepadengė paciento kapitalo procentai. Mums nieko daugiau neliko, kaip prikelti seną, ligotą žmogų ir išgrūsti jį už klinikos vartų, tačiau misterio Diniseno firmos pateiktas pasiūlymas nurodė kitą išeitį. Vienoje Vidinio Pasienio planetoje prirėkė žmogaus, apdovanoto Našliadirbio talentais, ir už tuos talentus užsakovai sutiko sumokėti penketą milijonų. Žinia, mes negalėjome pasiūsti jiems tikrojo Našliadirbio: į kliniką jis atvyko tokios būklės, jog neužšaldytas nebūtų ištempęs nė dešimties dienų. Tačiau galėjome pasiūsti kloną. Jo sukūrimo išlaidos neviršijo pusės pasiūlytos sumos. Tai yra, mums pasiūlyta proga prie Naithauko kapitalo pridurti daugiau nei du milijonus.

- Žinau, - linktelėjo Džefersonas. - Jūs mane pažadinot, kad pasirašyčiau klonavimo leidimą.

- Visiškai teisingai, - linktelėjo Eganas. - Mes jus klonavome ir pasiuntėme kloną į Vidinį Pasienį.

- Žinau, - pakartojo Naithaukas. - Ir kas iš to išėjo?

- Jis padarė viską, ko reikėjo. Tačiau operacijos

metu išaiškėjo rimtas jo trūkumas.

- Klonas susirgo?

Eganas papurtė galvą.

- Ne. Jis buvo tiksliai dvidešimt dvejų metų Džefersono Naithauko kopija - su visais fiziniais pastarojo privalumais. Tačiau dėl laiko stygiaus į Pasionį jį išsiuntėme viso labo už dvejų mėnesių po gimimo. Tas klonas buvo stulbinanti žudymo mašina, vienintelis dalykas, kurį jis gebėjo tobulai, - žudyti, tačiau emocionaliai taip ir liko dvejų mėnesių kūdikiu. Galiausiai viskas baigėsi jo emocijų ir fizinių galimybių konfliktu. Kloną nužudė, kai jisai mėgino padėti moteriai, kuri, švelniai tariant, nieko nenutuokė apie ištikimybę ir aukštus moralės principus.

- Prie reikalo.

- Reikalas tas, jog vyriausybei nepavyko pažaboti infliacijos. Dar daugiau, dėl priežasčių, kurios man neatrodo įtikinamos, pulkininkas Džeimsas Ernandesas - tas pats, kuriam prireikė klono, - atsisakė išmokėti antrąją sutartos sumos pusę. Didžiąją gautų pinigų dalį išleidome klono kūri-

mui, o laukto pelno negavome. - Gydytojas patylėjo. - Mokslas jau ties eplazijos išgydymo slenksčiu, tačiau tam sugaišime dar dvejus ar trejus įtempto darbo metus. Ir Naithauko kapitalo procentai vėl nebegali padengti jo kūno gyvybinės veiklos palaikymo išlaidų.

- Jei norite pasakyti, kad aš - klonas, tai šiam pokštui pasirinkote netinkamą metą, - apsiniaukė Naithaukas. - Atmenu viską, ką padariau, kiekvieną žmogų, kurį nužudžiau, kiekvieną moterį, su kuria miegojau.

- Žinau, - linktelėjo Eganas. - Kadangi pirmasis klonas užduotį atliko, misterio Diniseno firma gavo daugiau pasiūlymų. Peržvelgėme juos ir išsirikome pačius pelningiausius. Bet, remdamiesi turima patirtimi, nusprendėme, jog užduoties vykdymą dera patikėti tik emocionaliai sutvirtėjusiam klonui. Todėl pasitelkėme geriausius genetikos srities specialistus ir sukūrėme jus - naują kloną, išsaugojusį visus ar praktiškai visus klonuojamo objekto prisiminimus.

- Netikiu jums, - papurtė galvą Naithaukas.

- To nė nesitikiu. - Eganas įdėmiai pažvelgė

Džefersonui į akis. - Ar jums pakaks jėgų atsistoti?

Naithaukas nuleido kojas ant grindų, atsistojo, tuojau pat susvyravo ir stvėrėsi stalo krašto.

- Kas man?

- Nieko, - gūžtelėjo pečiai Eganais. - Jūs pasinaudojote raumenimis, kurie pirmąsyk susigniaučė ir išsitempė. Jums veikiausiai svaigsta galva. - Daktaras palaukė, kol Naithaukas įstengs pastovėti, nesiremdamas į stalą. - Ar viskas gerai?

- Man rodos, taip.

- Tuomet prašyčiau čionai. - Ir gydytojas pasuko link durų.

Naithaukas su Dinisenu nusekė jam įkandin. Išėję iš kambario, visi trys žengė ant judančio takelio, kuris nugabeno juos ilgu, prastai apšviestu koridoriumi.

Iš pradžių keleiviai tematė sienas ir duris, paskui takelis atnešė juos prie kontrolinio praleidimo punkto ir sustojo. Kompiuteris patikrino Egano tinklainiagramą bei identifikacinį žetoną. Paskui takelis pajudėjo vėl, o už penkiasdešimties jardų

stabelėjo prie eilinio KPP.

Dar už dviejų šimtų jardų koridorius išsišakojo, ir daktaras perlipo ant tako, nešančio dešininė. Dabar KPP stovėjo dar tankiau, ir galiausiai take-
lis atgabeno visą trijulę prie durų, niekuo nesiski-
riančių nuo gausybės kitų, tamsuojančių abipus
koridoriaus.

- Mums čionai, - pranešė Eganas.

Skeneris patikrino jo tinklainę bei delno at-
spaudą, ir durys nuslydo į sieną, atverdamos ap-
valią salę, kurios perimetru rikiavosi narvelių sta-
čiakampiai.

- Dešimt tūkstančių penki šimtai keturiasdešimt
septintas narvelis, - pratarė Eganas, ir iš sienos
išniro aštuonių pėdų ilgio dėžė. Pro pusiau perre-
gimą dangtį ryškėjo žmogaus kūno kontūrai.

- Štai tikrasis Džefersonas Naithaukas, - pridėjo
Eganas, palytėjęs valdymo pulto klavišus. Dėžės
dangtis praskaidrėjo.

Naithaukas išvydo sulysusį vyriškį, subjaurotą
siaubingos odos ligos. Veide bolavo pliki skruos-
tikauliai, ant rankų - pirštų krumpliai. Likusi oda

susitraukė ir visiškai prarado pigmentą.

- Tokį save ir atmenu. - Naithaukas nusigręžė.

- Suprantu, kaip bjauriai jaučiatės, - išspaudė

Eganas.

Naithaukas pastukseno sau per galvą.

- Betgi tai mano prisiminimai. Žinau, kad mano.

Jie tikri!

- Jie tikri, tačiau ne jūsų, - įsiterpė Dinisenas. -

Tą pripažinti sunku, bet šiandien - jūsų gimimo

diena tikraja šio žodžio prasme. - Jis patylėjo,

leisdamas Džefersonui suvirškinti visa, ką išgirdo.

- Fiziologiškai jums trisdešimt aštuoneri, ir Naš-

liadirbio liga jumyse dar neįsišaknijo.

- Deja, įsišaknijo, - pataisė jį Eganas. - Tačiau

neperžengė inkubacinio periodo slenksčio.

- Aš gi užsikrėčiau eplazija, sulaukęs šešiasde-

šimties, - grįžtelėjo į jį Naithaukas. - Iš kur jai im-

tis dabar, kai esu dvidešimčia metų jaunesnis?

Eganas gūžtelėjo pečiais....